

Eén van de eerste gelovigen in Iran, in de tijd van Bahá'u'lláh, heette Mírzá Abu'l-Faḍl.
(zeg: Mierza Aboel Fazzel)

Hij was een groot geleerde. In zijn jeugd studeerde hij wiskunde, astronomie, filosofie en Arabisch. Toen hij nog een jonge man was, werd hij al professor aan een universiteit. Hij stond bekend om zijn kennis en zijn vaardigheid om moeilijke onderwerpen te begrijpen en uit te leggen.

Omdat hij zo geleerd was had hij heel veel moeite om nieuwe dingen te aanvaarden. Al zijn kennis zat hem in de weg, hij was als het ware verblind door zijn eigen geleerdheid.

Dit is het verhaal over hoe hij tóch nieuwe **kennis verwierf** - over de Openbaring van Bahá'u'lláh, de Manifestatie van God voor deze tijd.

Op een middag bracht Mírzá Abu'l-Faḍl samen met enkele **mullahs** een bezoek aan het platteland. Ze reden op ezels, en één van de ezels verloor onderweg een hoefijzer. Het gezelschap ging naar de dichtstbijzijnde smid voor hulp. De smid, die bijna geen onderwijs had gekregen, zag dat Mírzá Abu'l-Faḍl een belangrijk man was. Dat kon hij zien aan de speciale grote tulband en de kleren die hij droeg.

De smid vroeg of de geleerde bereid was om een vraag te beantwoorden waar hij al een tijd over nadacht. Mírzá Abu'l-Faḍl stemde toe.

“Is het waar”, begon de smid, “dat elke regendruppel wordt **vergezeld** door een engel uit de hemel, en dat deze engel de regendruppel naar de grond brengt?”

“Dat is waar”, reageerde Mírzá Abu'l-Faḍl, want het stond in belangrijke teksten die de mensen geloofden.

Na een kleine pauze vroeg de smid of hij nog een vraag mocht stellen en Mírzá Abu'l-Faḍl gaf weer zijn toestemming.

“Is het waar”, begon de smid opnieuw, “dat, wanneer er een hond in huis is, een engel nooit een bezoek zal brengen aan dat huis?”

“Dat is ook waar”, zei Mírzá Abu'l-Faḍl, want ook dit stond in de teksten die de mensen geloofden.

“In dat geval”, zei de smid, “zou er dus nooit regen kunnen vallen op een huis waar een hond is.”

Hierop had Mírzá Abu'l-Faḍl geen antwoord. Boos ging hij weg: hij voelde zich belachelijk gemaakt door een eenvoudige smid die nauwelijks naar school was geweest!

De smid kende een bahá'í, die een winkel had waar Mírzá Abu'l-Faḍl wel eens kwam. Toen de winkelier hoorde over het gesprek bij de smid, nodigde hij Mírzá Abu'l-Faḍl uit voor een aantal bijeenkomsten.

Daar stelde Mírzá Abu'l-Faḍl vele vragen, maar zijn vragen werden zo goed beantwoord, dat Mírzá Abu'l-Faḍl zich sprakeloos voelde. En hij had nog wel gedacht dat hij gemakkelijk de onwaarheid van de bahá'í-leringen zou kunnen aantonen!

Een aantal maanden ging Mírzá Abu'l-Faḍl door met het ontmoeten van verschillende bahá'ís. Hij voelde zich meer en meer aangetrokken tot wat hij leerde, maar hij kon nog steeds geen bahá'í worden. Als hij dat deed zou hij alles kwijtraken: zijn belangrijke baan op de universiteit en alles waar hij zijn leven aan had gewijd.

Op een dag las Mirza Abu'l Fadl een voorspelling van Bahá'u'lláh, die de ondergang en de dood voorspelde van de sultan van het Ottomaanse Rijk.
Hij vertelde zelf wat er toen gebeurde:

Ik verklaarde dat de vervulling van deze **profetieën** voor mij het bewijs voor de waarheid van het Bahá'í-geloof zou zijn. De bahá'ís beloofden dat niemand meer met mij over het geloof zou spreken totdat deze voorspellingen waren uitgekomen.
Ik dacht bij mezelf dat ik hierdoor niet meer met bahá'ís behoefde te discussieren.

Vijf of zes maanden gingen voorbij ... In die periode dacht ik vaak aan Bahá'u'lláh's profetie over de sultan. ... Op een dag kwam ik langs een moskee en ik zag twee bahá'ís die ik kende. Deze twee mannen stonden op straat en praatten met elkaar. Omdat ik probeerde bij de bahá'ís uit de buurt te blijven, trok ik mijn mantel over mijn hoofd en begon de weg over te steken. Maar ze zagen mij en riepen me.

Zij zeiden: 'De sultan is afgezet!'

Dit nieuws bracht mij een enorm zware slag toe. ... Ik ontstak in woede en riep hen boos toe: 'Het gaat mij niet aan dat de sultan is afgezet. Ik ben geen familie van hem!'.
Ik was zo kwaad dat ik wegliep zonder afscheid te nemen.

Maar ik werd overmand door emotie en met tranen die uit mijn ogen stroomden, smeekte ik God mij bij te staan, opdat ik niet misleid zou worden.

Een paar dagen later verontschuldigde ik mij voor mijn gedrag en zei tegen hen dat we nu moesten wachten tot de profetie helemaal vervuld zou zijn.

Een paar dagen gingen voorbij en toen kwam het nieuws van de moord op de sultan.

Ik raakte **buiten zinnen**, en was volkomen **verbijsterd**. ...

Op een nacht sprak ik mezelf toe met deze woorden: Je gaat nu ongeveer een jaar om met deze bahá'ís. De mannen zijn **ongeletterd** en ongeschoold, maar toch hebben zij de waarheid van hun Zaak aangetoond. ... Het is alsof zij geïnspireerd en bijgestaan worden door God, en de Heilige Geest door hen spreekt.

Ik stond op, verrichtte mijn **wassingen** en bad het gebed. Toen nam ik een Tafel van Bahá'u'lláh die ik, hoewel ik hem al lange tijd in mijn bezit had, nog niet had kunnen lezen. Ik opende hem, wendde mij in tranen en met toewijding tot God, en begon te lezen. Op dat moment hoorde ik de stem van God: 'Ben ik niet jullie Heer?'

Ik antwoordde met heel mijn hart. Ik geloofde.

Profetieën - voorspellingen

Ik raak **buiten zinnen** - ik kan niet meer denken, ik raak mijn verstand kwijt

Ik ben **verbijsterd** - ik ben heel erg verbaasd

Ik ben **ongeletterd** - ik kan niet lezen en schrijven

Als ik ga bidden doe ik eerst mijn **wassingen** - ik was mijn handen en gezicht voordat ik bid